

Byens Afsæltorv ind til Sindsfygeanstalten. Jeg anbefaler altsaa denne Sag til ærede Medlemmers Opmærksomhed og ganske særligt til det ærede Finansudvalgs Velvilje.

Det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) talte i Forgaaars i sit sædvanlige folkelige Billedsprog saa smukt om en udstrakt Haand, som enten kunde modtages eller vises tilbage. Jeg mener nu, at vi sidde ikke her i Rigsdagen for saadan ganske i Almindelighed at række Haand til hinanden eller give hinanden Haandslag paa dette eller hint ubestemte. Jeg mener, vi sidde her for at udrette noget godt og nyttigt for Land og Rige, men saa bliver Spørgsmaalet, om der er noget i den Haand, der udstrækkes, og om det, der er i Haanden, er noget værd. Jeg vil sige, at hvis der ikke er andet i Haanden end det, vi have hørt i disse Dage, nemlig selblavede Folkedomme fra Thyland og oratoriske Blomster fra den københavnske Have, saa synes jeg, at efter den rige Lejlighed, vi i dansk Politikk have haft til at veje Ord og Virkelighed mod hinanden, ikke, der er særlig Grund til at tage mod Haanden. Der er en Ting, jeg vil bede de ærede Herrer erindre — baade det ærede Medlem for Ringløbing og for Næsten ogsaa det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage), som i Gaar udtalte sin fulde Enighed med det ærede Medlem for Ringløbing, skønt han ganske vist udtalte sig fra et aldeles modsat politisk Synspunkt — og det er, at vi ere traadte ind i en politisk Tidsalder, der har en ganske anden Karakter og stiller ganske andre Krav, end de, der stilledes i 70'ernes og 80'ernes Periode. Det er en politisk Tidsalder, hvor der stilles Krav fra Befolkningens Side, og jeg vil raade de ærede Herrer til i Stedet for bestandig at rette Spørgsmaal, bestandig at ville granske ind i Fremtiden, hellere at tænke lidt mere paa Nutiden og opfylde de Krav, som foreligger for Djebliffet. Jeg tror ikke, der er noget Folketingsflertal, der i denne Tidsalder vil kunne klare sig i Længden ved at komme hjem til Befolkningen og sige: Vi udstrakte Haanden mod Regeringen, men den vilde ikke, vi rettede Spørgsmaal om dens Tanker og Meninger og fremtidige Stilling, men vi fik intet Svar, derfor have vi intet udrettet for Land og Rige. Jeg tror ikke, et Folketingsflertal vil kunne klare sig i Længden med den slags Tale. Nej, i Stedet for bestandig med profetisk Trang at ville granske ind i Fremtiden, vil jeg bede de ærede Herrer om at lægge deres gode Kræfter ind paa det Arbejde, som foreligger i Nutiden, og saa lade alt det andet udbille

sig ganske naturligt og jævnt, saaledes som det vil, og saaledes som det maa og skal. Det tror jeg, vi staa os allerbedst ved. Den Tid er dog vist, for at blive i Billedsproget, uigenkaldelig forbi, da det gaar an for en Regering og et Folketingsflertal at sidde her i Salen og underholde hinanden gensidig ved at modtage eller tilbagegive den udstrakte Haand. Der er noget, som her med uimodstaaelig Magt griber ind og gør sig gældende, og dette „noget“ er den Haand, som fra alle Samfundslag og særlig fra Samfundets Krøge ræktes ud mod Regering og Folketing. Hvo tør vove at vise denne Haand tilbage for at føre en Gengangerpolitikk i 70'ernes og 80'ernes Stil? — Disse sidste Bemærkninger har jeg fremsat ganske i Almindelighed, men jeg har ogsaa fremsat dem med særligt Hensyn paa den Sag, for hvilken jeg især har taget Ordet i Dag. Og saa fra Børnehjemmene udstrækkes en saadan Haand mod Regering og Rigsdag; lad os dog bryde den hidtil herskende Tavshed og ikke ganske slaa Haanden af dem!

Branfen: Jeg vil begynde med at slutte mig til en Henstilling fra det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) til den højtærede Indenrigsminister (Hørring) om at tage sig af det Arbejde, som blev udført i forrige Samling i det til Lov om Arbejdernes Forsikring mod Ulykkestilfælde nedsatte Udvalg. Vi fik i Udvalget en ualmindelig stor Samstemning uden Hensyn til Partier, og vi naaede til et Resultat, fordi vi alle vare besjælede af den samme Tanke om at føre denne Sag til en foreløbig, tilfredsstillende Afslutning. Vi følte alle i Udvalget, at der gennem vort Arbejde, hvis det førte til et Resultat, kunde opnaas, at megen uforfkyldt Sorg og Nød kunde blive afhjulpen, og dette forenede os. Jeg vil dernæst sige til den højtærede Minister, at uagtet han ikke var personlig til Stede ved det Arbejde, var han dog nærværende i Anden, thi det store Foredrag, han holdt ved Lovforslagenes 1ste Behandling, og det vægtige Indlæg, han der gav, have været i høj Grad ledende for Udvalgets Arbejde. Naar den højtærede Minister vil undersøge Udvalgets Arbejde, vil han se, at der ikke er noget Punkt, paa hvilket Udvalget ikke har taget Hensyn til hans Udtalelser. Jeg tør ikke opholde mig meget længe ved denne Sag ved denne Lejlighed, men jeg gør dog endnu opmærksom paa, at det er et meget føleligt Hul i vor sociale Lovgivning, at netop den Lov mangler, som Regeringen i sin Tid ønskede, skulde være den første og den, til hvilken de